

A badacsonytomaji temetőben nyugszik még *Pöltenberg Wilhelmina* (1816—1886), ki a vértanú tábornok édestestvére és a három kiskorú árva egyik kijelölt gyámja volt.

Pöltenberg Ernő özvegye, *Kakowska Paula* (1822—1874) és *Wilhelmina* nővére 1864 után költöztek hazánkba. Az 1863-ban kitört lengyel felkelés sebesültjei az akkor ausztriai Galiciába menekültek. Az aradi vértanú özvegye Lemberg-i emeletes házában kórházat rendezett be és ott ápolták a sebesülteket. Az osztrák hatóság kezdetben el-

néző volt, de később cári nyomásra eljárást indított az özvegy és sógornője ellen. A sok zaklatás miatt leánya kérésére náluk telepedtek le.

Rajtuk kívül még Pöltenberg Ilona három gyermeke, az aradi vértanú unokái: *Fackh Ernesztina* (1869—1886), *Fackh Elemér* (1875—1941), *Bothmer Jenőné*, szül.: *Fackh Johanna* (1871—1958) nyugszik a badacsonytomaji sírkertben. Velük kihalt a badacsonyi Pöltenberg-Fackh család.

Nagy Miklós

## Villamosenergiaipari Találkozók városismereti versenyei

1974 júniusában tartották meg Debrecenben a 24. Villamosenergiaipari Találkozót a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat rendezésében, ahol a magyar villamosenergiaipar dolgozói gyűltek össze hagyományos éves találkozójukra. Ennek a szép, s ma már méreteiben is imponáns találkozóznak ötlete 1951-ben született meg Egerben. Akkor nyert ugyanis élülzem címet az Egri ÁVESZ Üzletigazgatóság, s az egri dolgozók a kitüntetés feletti örömeiket az iparág többi dolgozójával is meg akarták osztani: találkozót, természetjáró versenyt rendeztek.

A találkozók műszaki, kulturális, szórakoztató témákkal, kiállításokkal bővültek. Az 1973. és 1974. évi találkozók közel másfélezer résztvevője izlése szerint válogathatott a programokban. (A debreceni találkozó bélyeckiállításán külön *csemege* volt *Kiss Antal* technikus képeslap gyűjteményének egy kiállított része, amely múlt századbeli debreceni képeslanokból állt.)

A találkozók magja továbbra is az említett természetjáró verseny. A 20., szintén Egerben megtartott találkozón a természetjáró verseny mellett azonban már *városismereti* versenyt is rendeztek. A lelkes iparági csapatok azóta Gyulán, Kazincbarcikán, Gyöngyösön és most Debrecenben is versenyeztek városismeretből, honismeretből. 1972-ben Kazincbarcika város Tanácsa értékes vándordíjat is alapított a városismereti verseny első helyezettje számára.

A csapatoknak kellő idő — általában 2-3 hónap — áll rendelkezésre, hogy a város történelmét, helyi nevezetességeit, műemlékeit, iparát stb. a versenykiírásban megadott, könnyen beszerezhető és elérhető szakirodalomból (utikönyvek stb.) még otthonukban megismerhessék, megtanulhassák. A rendezőség arról is gondoskodik, hogy adott esetben a helyi kiadású helytörténeti műveket — amelvek nem jutnak el minden könyvesboltba — a csapatok számára beszeresse és időben eljuttassa hozzájuk. Így volt ez Gyöngyösön és Debrecenben is.

A verseny általában 2-3 órás időtartamú. Ennek során kell a városban megadott pontokat (műemlékeket, történelmi, munkásmozgalmi vonatkozású épületeket, emlékműveket) felkeresni, majd a helyszínen szerzett ismeretekkel megerősödve könynyebb-nehezebb, néha játékos kérdésekre válaszolni az ún. „totó-lap” kitöltésével.

A városismereti verseny kiváló lehetőség helytörténeti ismeretünk gvarapítására. Nemcsak az ország különböző vidékéről összesereglett versenyzők (50—60 csapat) tanulnak sokan egy-egy addig nem ismert városról, de maguk a versenyt rendezők, a versenyfeladatokat összeállító hazaiak is alaposan megismerik városukat, amit addig talán csak felületesen ismertek.

A lelkes egriek (*Díviaczký György, Pozder György*) 1964—1973 között a Villamosenergiaipari Találkozóktól függetlenül is tíz alkalommal rendeztek városismereti versenyt Egerben. Az egyik egri sportkör volt a házigazda, s mindegyik versenynek igen nagy sikere volt.

Érdekes lenne hasonló városismereti versenyt rendezni más alkalommal is és minél több helyen. A honismeret művelésének ezt a játékos formáját csak ajánlani tudom mindenkinek, aki kedvet érez hozzá.

Pozder Miklós